

*** Pamiętniki Czackiego.** Zwracamy uwagę czytelników dziennika na pamiętniki Michała Czackiego, podczaszego koronnego, zmarłego w r. 1826, których druk rozpoczął się w dzisiejszym dzienniku literackim. Stanowią one bardzo ważny nabytek do historii naszej.

Gazeta Warszawska ogłosiła pamiętniki *Ochockiego*, *Kronika* ogłasza pamiętniki *Józefa Rulikowskiego*. *Ochocki* prawnik, czeplający się dworów pańskich i hulaka, *Rulikowski*, zamożny szlachcic, nie zepsuty, nie pnący się jeszcze do stanu magnatów i pilnujący więcej domu i włości swych, obydwa w swych pamiętnikach odwzorowali dwa odmienne żywioły społeczności polskiej z drugiej połowy 18 wieku. I wykształceniem i stanowiskiem społecznym wyżej od nich stojący *Michał Czacki*, jeden z aktorów, wpływ znaczny mających w ostatnich wypadkach z epoki *Stanisława Augusta*, nie opisuje prawie własnych dziejów, jak dwa pierwi, lecz kreśli wybornym piórem zdarzenia dziejowe, których sam był naocznym świadkiem, wykazuje przyczyny i skutki i najtajniejsze, nieznanne dotąd zupełnie, sprzężony działania. Jest to szlachcic, który wchodzi w stan magnatów, wchodzi zasługą i majątkiem, lecz nie weiska się dworactwem i intrygą. Śród powszechnego prawie zepsucia tego stanu, on pozostaje czysty. Z stanowiska arystokracji polskiej spogląda na wypadki społeczne, lecz czasem w nim przebija się szlachcic dawny. Głębszy jest polityk, prawdziwy człowiek stanu, żąd jego pamiętniki są nierównie ważniejsze niż *Ochockiego* i *Rulikowskiego*. Szkoda tylko iż niedokończył ich zupełnie. *Kraszewski* do druku przepisał, czyli właściwie obrabiał zapiski *Ochockiego*, *Bartoszewicz*, chociaż daleko niezręcznie, uczynił toż samo z *Rulikowskim*, pamiętnik *Czackiego* drukować będziemy bez najmniejszego przerobienia, od niego owszem uczyć się można, jak pisać należy. Niektóre tylko drobne ustępy opuścić musimy.

*** Inwalidzi rolnictwa.** (Dokończenie.) A ten na szczydle kaleka, był niegdyś najpracowitszym w całej wiosce parobkiem. Ścinając w lesie drzewo na folwarczne budynki nie umknął przed upadającą sosną, zgruchotała mu nogi, jedną ucięto, druga pozostała krzywa. Nie mógł już pracować, co dzień jadł mniejszy kawałek chleba, aż wreszcie zakrakło go zupełnie, i chcąc ochronić się od głodu poszedł na żebranię.

Ten ociemniały nędzarz, ta kobieta nie władająca rękami, to wszystko mieszkańcy wioski, ich nie przywiodło tu lenistwo, ale nędza, brak najpierwszej potrzeby, pożywienia.

A pożywienie, komuż słuszniej należeć się może, jeżeli nie tym, którzy innych swoją pracą żywili?!

Tymczasem, gdy w miastach ludzkość przez instytucje dobroczynne podaje rękę niedoli, gdy ludzie jako tako myślą o ludziach, aby łzami obłany był ich znośniejszym uczynić, więcej nędzarze tułają się z chaty do chaty, z wioski do wioski, aby wyprosiwszy kawałek chleba, przynajmniej nie umrzeć z głodu.

Jeszcze znajdują się tacy, którzy bluźniąc ludzkość mówią: próżniak! włóczęga! Co najgwałtowniej się z nędzą, obarczają ją jeszcze hańbą! Jak przykro widzieć po wszystkich liczniejszych zgromadzeniach tych biedaków, snujących się między ludźmi bez serc a częstokroć bez duszy, odpychanych, łzonych, poniewieranych! Jak smutno wspomnieć, że brak pożywienia, uczynił ich głazami na te wszystkie obelgi, że wolą ją znosić aniżeli w rodzinnej wiosce łaknąć kawałka chleba. Czy tu czuć umiejące serce, może uleść zwątpieniu?

Degerando w rozprawie o prawdziwym ubóstwie, uwiecznionej od akademii paryskiej, powiada:

„Wy, których widok cierpień podobnych wam ludzi,

przywodzi do oskarżania Opatrzności, zastanówcie się... idźcie pocieszyć, wspomóż tych nieszczęśliwych, niech ich spojrzanie spotka się z waszemi!... a Opatrzność będzie usprawiedliwiona, ona złożyła na was dopełnienie swoich zamiarów!...

Bo i tak jest w istocie, Przypatrzmy się bliżej, czy dla tych nędzarzy, dla tych inwalidów rolnictwa, moglibyśmy co uczynić.

Najprzód, wychodząc już tylko z tej zasady, iż Bóg dla tego w ręce jednych złożył więcej swych darów, aby oni wspierali drugich biedniejszych braci, przyznamy, że bogatsi, mają święty obowiązek pamiętania o tych, którzy na ich niwach stargali swoje siły, i że pamięć ta nie zależy na wyrzuceniu jednorazowym kilkunastu złotych, albo kilku korcy zboża, lecz na ciągłej ojcowskiej opiece.

Przyznać także należy, że osadnicy każdej wioski nie pojedynczo ale wszyscy razem powinni nieść pomoc tym, którzy niegdyś dźwigali ten sam ciężar pracy, a których Bóg dotknął nędzą i brakiem pożywienia.

Gdyby mię zapytano jak pogodzić te obowiązki, podałbym myśl następną: W każdej prawie wiosce, choćby najlepiej urządzonej i zagospodarowanej jest jeszcze pewna część gruntów leżących odłogiem, i nieprzynoszących właścicielom odpowiednich a częstokroć żadnych korzyści. Często te grunta są własnością gromady, lecz i w przeciwnym razie gromada by je nabyć mogła, do czego by się niezawodnie i właściciele więksi przyczynili. Starsi w gromadzie mogliby się zająć dopilnowaniem aby włościanie uprawili te grunta, sprzątnęli i wynłócili plon, jaki te grunta przyniosą, a w jesieni zebrawszy, istotnie biednych zapracować już nie mogących nędzarzy, tem co zbywać będzie od pozostawionego na rok następny nasienia, podzielili w miarę potrzeb. Jakże byt ich byłby daleko znośniejszy.

Wtedy biedny mając kilka korcy zboża, znalazłszy w tej samej wiosce schronienie, nie byłby już nikomu ciężarem, bo nie odjąłby od ust kawałka chleba swojej rodzinie, odmawiającej mu dla tego tylko przytułku, aby siebie o większą nędzę nie przyprawił.

Dla lepszego zrozumienia tej myśli, przypuśćmy, że w wiosce mającej około 100 włók rozległości, oddadzą 15 morgów ziemi na uposażenie biednych. Te 15 morgów dobrze obrobione i obsiane choćby tylko w trzy połowem gospodarstwie, przyniesie mogą najmniej około 40 korcy zboża. W wiosce jest dwóch starców i jeden kaleka nie mogących już pracować i nie mających najmniejszej rodziny. Z tych 40 korcy potrąciwszy 1/4 część na przyszłoroczne nasienie, czy z resztą nie można zapewnić pożywienia przez rok cały dla tych trzech nędzarzy? Tak więc te 15 morgów i kilka chwil szczerzego zajęcia się, przy ciągłej wszakże i starannej bacznosci, osiągnęłyby wielki cel społeczeństwa, zapobieżenie nędzy inwalidów rolnictwa.

A prócz tego, jaki pożądany wpływ wywarłoby podobne urządzenie na moralne usposobienie naszych włościan?! Młody rolnik obrabia pole przeznaczone dla znękaných pracą lub kalectwem starców, z tą myślą, że kiedy on czy przez lata czy przez choroby i klęski przyjdzie do podobnego stanu, wówczas znów na niego młodszy pracować będą. Wyrobnik sromotnie na ohydę imienia człowieka, nie odmówi zgrzybiałemu ojcu lub krewnemu, przytułku, kiedy będzie wiedział, że on dzieciom jego nie umiędzie zdobytego kawałka chleba. Dotknięty klęską lub chorobą pracownik, nie powie pytającej się rodzinie, co z sobą na starość zrobi — „wezmę kij, torbę i pójdę prosić! pamiętając o tem, że niezdolnemu już do żadnej pracy, młodzi podadzą kawałek chleba.

(G. C.)

Ant... Wie.....

Gulf-Stream. Odnożny prąd i z jego biegu skutki. Raporta okrętów świeżo przybyłych z Europy do Stanów Zjednoczonych, czynią wzmiankę o wpływie nadzwyczajnym Gulf-Streamu, którego wody daleko cieplejsze, aniżeli go otaczające, formują wysoką temperaturę wśród Atlantyku, i rozlewają się aż do krańców najodleglejszych. Tym to sposobem wielu kapitanów okrętowych, przepływając około zasp nowej-ziemi, prawdziwych przestrzeni lodów pływających, i będąc napadani od burz i zamieci śniegowych, które zamroziły były wielkie ich przybory okrętowe, nieznajdowali innego ocalenia się sposobu, jak wpłynienie na Gulf-Stream, aby tam odmrozić swe okręta; niektórzy bowiem z nich, uprzednio nieprzedstawiali jak widok bryły lodowatej, nieforemnej. Powiedzmy najprzód tym, którym nazwa Gulf-Stream, będzie obcą, że ją nadano rządowi, którym wypływając z odnogi Meksykańskiej i przebiegając cieśninę Florydzką, przez kanał Bahama, rozlewa się po oceanie Atlantyckim i że wody jego po przebiegu kilku tysięcy mil m. zachowują zawsze i kierunek ku północy i swą temperaturę wysoką.

Temu to Gulf-Stream, Anglia i cała Europa zachodnia winne są w części urodzajność i łagodność swej temperatury, w strefach nawet gdzie na stałym lądzie Ameryki lody trwają do pięciu miesięcy w roku.

Gulf-Stream, jest kanałem przewodniczym ogromnego aparatu grzewczego, którego ogniskiem jest strefa skwarna a rozerwowem odnoga Meksykańska i morze Karaibskie.

Temperatura najwyższa wód morza Karaibskiego i odnogi Meksykańskiej jest 23 do 34 stopni Reaumura, a zaś G. Streamu, w miejscu zaczęcia ubiegu jego ku morzu Atlantyckiemu jest 21 do 22, czyli 6 do 7 stopni wyższa niżeli ta, jaka jest oceanu teje szerokości.

Ubiegłszy 10 stopni w północ Gulf-Stream, nie traci jak 2 stopy ciepła, a po przebiegu 3000 mil morskich ku północy od swego wyjścia zachowuje jeszcze, nawet wśród zimy, temperaturę letnią. W taki sposób przykrywa obszar aż do 40tej paraleli szerokości północnej i w tej wysokości rozszerzając swe łoża, rozlewa się po przestrzeni wielu tysięcznych mil \square , pokrywając w tem miejscu ocean, jakby prawdziwym ciepłym płaszczem.

Napotykać wkrótce zasy nową ziemi, skręca się ze swej drogi ku wschodowi, pomyka swój bieg z mniejszą już szybkością, lecz i tu rozszerzając obficie swój dobroczynny wpływ, dosiada wysp Brytańskich.

Tu rozdziela się: jedno jego koryto płynie ku północy, aż do łożysk biegunowych Szpitzbergu, kiedy drugie odparte od brzegów angielskich, wpada do zatoki gaskońskiej. Jedno i drugie zachowuje zawsze temperaturę daleko wyższą aniżeli jest w Oceanie.

Taka ogromna masa wody ciepłej, wpływa naturalnie na klimat tych wszystkich części świata, które przepływa, a nadewszystko na te, które dotyka; dla tego też wiatry zachodnie wiejące nam od Atlantyku, po przebiegu drogi na Gulf-Stream, są prawie tak przyjemne jak wiatry południowe i szczęściem przychodzą łagodnie gwałtowności wiatrów północnych zimą.

Wpływ Gulf-Streamu na ląd stały niemniej jest oczywistym a Irlandja słusznie przewana zieleniejącym się Erynem i brzegi żyzne Albionu, winne swoją urodzajność przyjaznej temperaturze, zrządzonej przez prąd odnogi Meksykańskiej.

Leż skutki dobroczynne Gulf-Streamu nie ograniczają się jedynie na rozprzestrzenieniu ciepła po wszystkich częściach ziemi, które przebywa; służy on jeszcze do wycofnienia zbytecznego gorąca Ameryki środkowej i Meksyku, których części dolne byłyby inaczej strefami najskwarniejszemi i najzaraźliwszemi na kuli ziemskiej. Wody gorące morza Karaibskiego i odnogi Meksykańskiej, unoszone prądem Gulf-Streamu są przeciwnie ciągle zastępowane przez masy zimniejsze, wydobywające się z głębin oceanu, a które nie dopuszczają zbytecznego podniesienia się temperatury. Obrachowania oparte na różnicy temperatury wód,

które wpływają do golfu Meksykańskiego i tych co uchodzą prądem Gulf-Streamu okazują, że ilość ciepła właściwa, uniesiona codziennie przez ten ogromny upust, wytoczony do Atlantyku, byłaby dostateczną na roztopienie gór żelaznych, i na obrócenie w płyn metalu, któregooby objętość większa daleko była aniżeli wody rzeki Missysipi przy jej ujściu.

Nie na tym tylko jeszcze ograniczają wpływ Gulf-Streamu: przypisują jemu większą część zmian atmosferycznych i zjawisk, jakie objawiają się na Atlantyku. Mgły brzegów Nowej-ziemi, tyle niebezpiecznej dla marynarzy podczas zimy, nie mają innych przyczyn jak obecność prądu wód ciepłych w tych zimnych okolicach.

Badania nakazane świeżo przez admiralicję angielską, dotyczące burz okropnych, które niszczą pewne części Atlantyku, dowodzą również, że pochodzą po większej części z różnicy temperatury wód Gulf-Streamu a tych co go otaczają. (Wyhowski w Przyr. i Przem.)

Przyjechali do d 21 lipca do Lwowa.

PP. Bazyli Baczyński z Tysowicy. Teod. Brzechowski. Józ. Kopopka z Krakowa. Lud. Plotnicki z Złoczowa. Leon Cukier z Brodów. Mich. Wiktorowicz z Sokolnik. Alex. Kmiciekiewicz z Kłodna. Hip. Czajkowski z Bóbrki Franc. Cywiński z Delejowa. Ant. Szumowski z Meduchii. Hen. Epperlein z Zawadowa. Ant. Prtyński z Zółtkwi. Hip. Łaczyński z Liska. Raf. Solecki. Alb. Rübenaubauer z Lubienia. Emil Pawlikowski z Rossolinu. Jak. Czosnowski z Horodeni. Jan Kopaczyński z Zarudzia. Józ. Puzdrowski z Nowoszyna. Ed. hr. Fredro z Belzca. Alf. Rubczyński z Stanina. Franc. Szymanowski z Spasowa. Stan. hr. Jabłonowski z Iwonicza. Wikt. Kawecki z Boniowej. Marc. Klucznik z Sandca. Wojc. Janiszewski z Przedzielny. Kaj. Pohorecki z Horpina. Jak. Koszowski z Krowicy. Hen. Nowakowski z Belza. Jan Lityński z Nowoszyna. Jan Żaliński z Barynicz. Fel. Matlachowski z Borka.

PP. Józ. Kochanowicz z Konwienicza. Józ. Ziemiański z Przemysła. Kon. Morawski z Pohorec. Włod. Gielecki z Krakowa. Frydr. Gruszyński z Dohego. Tyt. Lewakowski z Pruss. Mar. Gołębski z Słowiatyna. Tom. Gieński z Klecka. Zyg. Wystobodźki z Wiednia. Franc. Gostyński z Lentowicy. Karol Wajdowski z Struja. Mich. Köhler z Bursztyna. Winc. Antoniewicz z Skwarzawy. Nik. Zawadzki z Krzyweza.

pp. Fel. Rychalski z Jakimowa. Piotr Hordyński z Lubonia. Ig. Köllner z Wiednia. Rom. Czyzewicz z Sambora. Bron. Strzelecki z Zarwanicy. Stan. i Teod. Glixelli z Glinian. Leon Wile z Sambeta. Józ. hr. Drohojewski z Balicy. Win. Siarczyński z Czerniowa. Franc. Wolański z Rzepnicy. Józ. Paygert z Sielonowa. Mich. Sawracki z Wojciechowic. Alex. hr. Badent z Buska. Karol Hubicki z Ozydowa. Józ. Mysłowski z Gieszanowa. Erazm Lenciewicz z Zadworza. Jan Thullie z Rzepniowa. Alf. Wojczyński z Rawy. Jan Zbyszewski. Ig. Seliński z Buska. Jan Krzeczunowicz z Jaryczowa. Raf. Mierzynski z Złoczowa. Adam Łucki z Sarn. Sal. Kiernicki z Tarnopola. Kasp. Kulakowski z Hanowru. Maur. Torosiewicz z Truskawca. Alex. Jazwiński z Podniestrzan.

Wyjechali do d. 21 lipca ze Lwowa.

PP. Wikt. Obniski do Manasterzysk. Lud. Zalewski do Buczacza. Wal. hr. Tarnowski do Sygnówki. Hen. Dzierżyński do Buska. Teod. Resztyłowicz do Lubelli. Kaz. Krynicki do Sienkowa. Włod. Piotrowski do Łowcza. Jan Sztacher do Turynki. Włod. Jachimowski do Belza. Józ. Piątkowski do Niedźwiedny. Alex. Batowski do Kulikowa. Alex. Kmiciekiewicz do Kłodna. Kon. Zacharka do Wulki. Alex. Napadiewicz do Wiepkowic. Kaj. Pohorecki do Janowa. Tom. Gniewosz do Wiśni. Alex. hr. Borkowski. Winc. Weydner do Krakowa.

Ks. Wołowiecki do Rawy. Jan Krzyżanowski do Horajec. Jan Hoffmann do Żelchowa. Józ. Duniecki do Milatyna. Eug. Radecki do Lipska. Hen. Nowakowski do Belza. Rob. Heferu do Lubienia. Jak. Koszowski. Józ. Kochanowicz. Lud. Borowski do Krowicy. Alex. hr. Fredro do Struja. Józ. Plotnicki do Złoczowa. Kon. Ozarowski do Lacków małych. Stan. hr. Jabłonowski do Nastasowa.

PP. Józ. Komarnicki do Krakowa. Józ. Ziemiański do Przemysła. Erazm Dziakowski do Gajów. Jan Szedziński do Zółtkwi. Fel. Matlachowski do Dublin. Winc. Antoniewicz do Skwarzawy. Hip. Łaczyński do Liska. Alex. Obertyński do Leszczkowa. Józ. Leligdowicz do Ulička. Edw. Wadowski do Kochanowki. Wojc. Janiszewski do Przedzielnicy.

Kurs telegrafowany z Wiednia 18. lipca.

Augsburg za 100 złr.	102 $\frac{3}{8}$	Pożyczka 5%	85 $\frac{5}{16}$
Hamburg za 100 tal. brancu	75 $\frac{1}{8}$	Akeye banku	1100
London za 1 funt szterl.	103 $\frac{1}{2}$	Kolej północna	2848 $\frac{3}{4}$
Medyolan za 500 lirów	102 $\frac{1}{2}$	Obl ind.	77 $\frac{1}{8}$
Pariz za 500 franków	119 $\frac{3}{4}$	Nowa pożyczka z loterya	105 $\frac{1}{16}$
Agio duk. ces.	—	Pożyczka narodowa	85 $\frac{1}{4}$

Dzisiejszy kurs lwowski.	Gotówką		towarem	
	złr.	kr.	złr.	kr.
Dukat holenderski	4	41	4	45
Dukat cesarski	4	47	4	50
Półimperyal zł. rosyjski	8	14	8	20
Rubel papierowy	—	—	—	—
Rubel srebrny rosyjski	1	56	1	57
Talar pruski	1	29	1	31
Polski kurant i pięciozłotówka	1	10	1	11
Galicyjskie listy zastawne za 100 zł. bez kuponu	81	40	82	—
Galicyjskie obligacje indemnizacyjne bez kuponu	76	30	77	—
5 proc. pożyczka narodowa	84	40	85	15
Srebro	—	—	—	—

Lwów, 11. lipca.		po		do	
Na dzisiejszym targu płaconó:		złr.	kr.	złr.	kr.
Korzec pszenicy ozimej	—	—	—	—	—
„ Żyta	—	8	—	8	30
„ Jęczmienia	—	—	—	—	—
„ Owsa	—	4	30	4	54
„ Grochu	—	—	—	—	—
„ Hreczki	—	—	—	7	—
„ Ziemiaków	—	—	—	—	—
„ Sag drzewa bukowego	—	11	20	13	—
„ Sosnowego	—	10	48	—	—
Centnar siana	—	—	48	1	—
„ słomy	—	—	44	—	—
Garniec 30 stopniowej okowity bez opłaty	—	—	—	—	84

I N S E R A T Y.

(Nr. 65.)

W KSIĘGARNI

(1.)

H. W. KALLENBACHA

WE LWOWIE

są do nabycia nowe dzieła:

Alexandrowicz, Ben. instrukcja Ekonomowi folwarku. Wydanie trzecie w 8ce duż. 1855. Warszawa 48 kr.	braskami. w 8ce. 253 str. Warszawa 1856 (opr. w ozd. okł.) 2 złr. 42 kr.
Bibliografia krajowa, wydawana staraniem Klukowskiego i Rafalskiego. Serya I. Zeszyt I. prenumerata na 12cie zeszytów 3 złr.	Syromonli Wład. Gawędy i rymy ulotne. Poczet IV. Wilno 1856 2 złr.
Dołęgów, K. Przyłaszczka (zbiór poezyi). W 8ce. Wilno 1855 32 kr.	— Chatka w lesie, dziwactwo dramatyczne. Część druga. w 8ce 88 str. Wilno 1856 1 złr. 48 kr.
Dzieje królestwa Bożego na ziemi w księgach staro- i nowego Testamentu opisane. Wilno 1854 5 złr.	Szymanowski, W., Szkice Warszawskie. Lichwiarze. w 8ce. 227 str. Warszawa 1855 1 złr. 20 kr.
Emmerich, A. K., Bolesna męka Zbawiciela świata, przekład z francuskiego w 8ce 550 str. Warszawa 1849 1 złr. 30 kr.	Wiarek Najświętszej Maryi Panny Częstochowskiej. Książka do nabożeństwa. Warszawa 1856 1 złr. 48 kr.
Hoffman, K. z T. Powieści moralne dla dzieci. Wydanie trzecie z 4ma ryc. kojor. w 8ce 176 str. Warszawa 1855 1 złr. 48 kr.	Winkler, Dr. Edw., Flora lekarska, czyli opisanie cech rodzajowych i gatunkowych wszystkich roślin w medycynie używanych. Przekład z niemieckiego S. Pi-sulewskiego. Z 270 tablicami kolorowanych rycin. w 4ce. Warszawa 1855 24 złr.
Król wygnaniec, Obrazek historyczny z lat 1714 — 1725, przez J. N. Bobrowicza, 2 tomy, 252 i 265 str. w 8ce Lipsk 1856 2 złr. 30 kr.	Wojeicki Kar. Wł, Archiwum domowe do dziejów i literatury krajowej z rękopismów i dzieł najrzadszych. Warszawa 1856 6 złr.
Laassnera Ks. F. Pielgrzymka Missyjna do ziemi ś. Syryi i Egiptu, w latach od 1845 do 1849. r. odbyta. Staraniem i nakładem Ks. L. F. Karczewskiego, Kraków 1855 5 złr.	— Cmentarz Powązkowski pod Warszawą. Litografia M. Fajansa, z ryc. A. Matuszkiewicza. w 4ce. Wyszło zeszytów sześć z 24 rycin. Prenumerata na 12 zeszytów we 2 tomach Warszawa 1855 25 złr.
Lelewel Joach. Pojedynki w Polsce. Poznań 1856 18 kr.	Wyrocznia czyli zabawa płci pięknej poświęcona. Zawierająca 50 kart z 72 przedmiotami. w 8ce. 29 str. Kraków 1852 40 kr.
— Grobowe Królów polskich Pomniki. Poznań 1856 56 kr.	Żydówka, opera w pięciu aktach z muzyką F. Halévy Tłumaczenie z francuskiego (E. Scribe), tekstu p. na J. Chęcińskiego. w 8ce 88 str. Warszawa 1856 32 kr.
— Pszczoły i bartnictwo w Polsce Poznań 1856 56 kr.	Żyot świętej Weroniki, opatki kapucynek, z włoskiego na język polski przełożony. w 8ce. VII. i 256 str. Poznań 1856 4 złr. 30 kr.
Noel'a i Chapsal, Nowa grammatyka francuska. 2 tomy. 501 i 209 str. w 8ce Warszawa 1855 2 złr. 8 kr.	
Pisma prozą i wierszem przez autorkę w imię Boże. w 8ce. 74 str. Wilno 1856 1 złr. 4 kr.	
Stowe, Chata wuja Tom. Opowiadania dzieciom przez p. A. Palmer. Po polsku i po francusku z 5 kolor. o	

Do tejże księgarni nadszedł z Paryża świeży transport

B I U S T Ó W

z masy starynowej tj.

Prince Albert.	Démosthènes.	Kościuszkó	P. de Molière.	Rembrandt.	Thiers.
Arago.	Donizetti.	A. Lamartine.	Montesquieu.	Richelieu.	Van - Dyck.
Auber.	Imp. Eugénie.	Lamennais.	Murillo.	Rossini.	Victoria.
de Balzac.	B. Frankhn.	Lavater.	Napoleon I.	Rubens.	Leon. da Vinci.
Bellini.	Goethe.	Joac. Lelewel.	Napoleon II.	J. Ruckgaber.	Voltaire.
E. Cavaignac.	Guizot.	Liszt.	Newton.	G. Sand.	Washington.
Chateaubriand.	Halevy.	Luther.	Nelson.	Schiller.	A. Wateau.
Chérubini.	Haydn.	Card. Mazarin	Onslow.	Scribe.	C. M. Weber.
F. Chopin.	Henri IV.	Mendelsohn.	Paganini.	Shakspeare.	Wellington.
Cook.	Homére.	Meyerbeer.	St. Paul.	Socrate.	
Cooper.	Victor Hugo.	Michel-Ange.	St. Pierre.	Marie Stuart,	
O. Gronwel.	F. Kalkbrenner.	A. Mickiewicz.	Platon.	T. Tasse.	
Dante.	J. C. Kessler.	Milton.	Poniatowski.	Thalberg.	

